

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 9C/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213205813
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Banghová
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2018:4213205813.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno v konaní pred sudkyňou JUDr. Ivetou Banghovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, v konaní zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ Z. V., B.. XX.X.XXXX, X. X., t.č. na neznámom mieste, a 2/ H. V., B.. XX.XX.XXXX, X. S. XXX/X, U. L., o zaplatenie 7.865.30 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a** .

Súd žalovaným v 1. rade a v 2. rade náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 21.3.2013 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť sumu vo výške 7.865,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 7 240,11 eur od 15.2.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobca v žalobe uviedol, že zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenou dňa 15.12.2011 právny predchodca žalobcu, t.j. postupca - Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, postúpil pohľadávku voči žalovaným na žalobcu. Právny predchodca žalobcu a žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili dňa 26.1.2007 zmluvu č. 212376376, na základe ktorej boli žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky. Podmienky čerpania, splácania peňažných prostriedkov a podmienky pri neplnení zmluvných povinností boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia pohľadávky bola vo výške 7 865,30 eur, ktorá pozostávala z istiny 7 240,11 eur, riadneho úroku 238,44 eur, úroku z omeškania 374,79 eur a ostatného príslušenstva 11,96 eur.

2. Žalobca v priebehu konania doručil súdu čiastočné späťvzatie žaloby a od žalovanej v 2. rade žiadal už len zaplatenie neuhradených a nepremličaných splátok ku dňu podania žaloby, t.j. 81 nepremličaných splátok od 20.4.2010 do 20.12.2016, v celkovej výške 6.130,08 eur s príslušenstvom.

3. Súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 9C/2/2014-172 zo dňa 13.6.2016 tak, že konanie voči žalovanej v 2. rade v časti o zaplatenie sumy prevyšujúcej sumu 6.130,08 eur s príslušenstvom zastavil, žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Zároveň rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovaným v 1. rade a v 2. rade náhradu trov konania nepriznal. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom Krajský súd v Nitre rozhodol uznesením č. k. 5CoP/593/2016-211 zo dňa 8.11.2017 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti výroku a v časti výroku o náhrade trov konania sporových strán zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že v ďalšom konaní bude povinnosťou súdu, aby s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách zameral dokazovanie na preukázanie aktívnej legitímácie na strane žalobcu v súvislosti s predmetným postúpením pohľadávky na základe zmluvy zo dňa 15.12.2011,

kde dôkazná povinnosť zaťažuje žalobcu. Mal za to, že v tejto súvislosti prvoinštančný súd musí náležitú pozornosť venovať tomu, či postupca v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona, vyzval žalovaných na úhradu dlhu, pričom títo boli napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním minimálne nepretržite v dĺžke 90 dní. Splnenie tohto postupu je totiž predpokladom postúpenia pohľadávky banky voči dlžníkom na tretiu osobu. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd vezme zreteľ aj na obsah a charakter rozhodovacej činnosti iných súdov na území Slovenskej republiky, k čomu zaujal stanovisko aj odvolateľ uvedením spisových značiek rozhodnutí súdov, vzťahujúcich sa na danú problematiku. Poznamenal, že v nadväznosti na uvedené z hľadiska právneho a argumentačného dá odpoveď na otázku, či relevantné oznámenie postupcom žalovaným o postúpení pohľadávky zakladá aktívnu legitímáciu postupníka v konaní bez toho, že by sa v rámci predbežnej otázky bolo potrebné zaoberať s platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky tak, ako to v danom prípade realizoval súd prvej inštancie a predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávky vyhodnotiť za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvej inštancie podrobným gramatickým výkladom § 92 ods. 8 zákona o bankách ozrejní, či predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka resp. jej časť, ktorá je už platná, ako aj to či banka môže alebo nemôže postúpiť pohľadávku na nebankový subjekt z tzv. „živého úveru“, a svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite odôvodní. Súd prvej inštancie má zodpovedať aj tú otázku, či samotný inštitút jednostranného zosplatnenia dlhu je alebo nie je podmienkou platného postúpenia pohľadávky a v tejto súvislosti sa oboznámi aj s obsahom aktuálne platnej judikatúry súdov v rámci Slovenskej republiky. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie má oboznámiť aj s obsahom prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávky, aby mohol získať objektívnu odpoveď v tom smere, či vzhľadom na súhrnný počet dní omeškania žalovaných, ktorý predstavuje 1212 dní, nenastala skutková veta zakotvená v § 92 ods. 8, podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením peňažného záväzku presahuje jeden rok, pohľadávka môže byť postúpená inej banke aj bez súhlasu klienta. V tejto súvislosti súd prvej inštancie má vziať zreteľ aj na § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný na základe zákona zachovávať mlčanlivosť. Vzhľadom na takúto výluku podmienenú zákonom, samotné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávku za splnenie určitých podmienok, ktoré sú taxatívne vymedzené a budú opätovne preverené v konaní pred súdom. Odvolací súd na záver uviedol, že ak k naplneniu týchto podmienok nedôjde na pohľadávku banky je potrebné nazerať ako na nepostúpiteľnú.

4. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uskutočnenom dňa 6.6.2018 v plnom rozsahu trval na písomne podanej žalobe a doterajších vyjadreniach. V nadväznosti na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre uviedol, že žalovaní v 1. a v 2. rade boli v omeškaní s úhradou jednotlivých splátok v dĺžke 1212 dní. Ďalej tvrdil, že právny predchodca žalobcu, t.j. Slovenská sporiteľňa, a.s., pred postúpením pohľadávky oznamoval žalovaným, že správu pohľadávky zveril do mandátnej činnosti tretiemu subjektu. Poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, s tým, že žalovaní podpisom zmluvy o splátkovom úvere vyhlásili, že sa s týmito podmienkami oboznámili. Podľa jeho názoru bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok obsahuje dojednanie zmluvných strán ohľadne postúpenia pohľadávky, ktoré je odchyľne od úpravy obsiahnutej v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Bol toho názoru, že takéto dojednanie je prípustné v zmysle § 89 ods. 6 zákona o bankách. Mal za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách sa v danom prípade nepoužije a to jednak z dôvodu, že súčet omeškaní žalovaných je viac ako rok a takisto z toho dôvodu, že zmluvná úprava banky a žalovaných upravuje oprávnenie postúpenia pohľadávok. Právny zástupca žalobcu na dotaz súdu uviedol, že banka vyzývala žalovaných upomienkami, avšak žalobca nemá výzvu podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

5. Na pojednávanie sa nedostavil žalobca, ktorého neúčast' ospravedlnil jeho právny zástupca. Taktiež a nedostavili žalovaní v 1. rade a žalovaná v 2. rade, doručenie predvolania mali riadne vykázané, pričom svoju neúčast' neospravedlnili. Z uvedených dôvodov súd podľa § 180 CSP pojednával a rozhodol v ich neprítomnosti.

6. Súd v intenciách uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/593/2016 zo dňa 8.11.2017 vo veci opätovne vykonal dokazovanie oboznámením sa so zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 26.1.2007, dohodou o zabezpečení úveru životným poistením zo dňa 26.1.2007, zmluvou o zmenkovom vyplňovacom práve, Všeobecnými obchodnými podmienkami, dohodou o uzavretí splátkového kalendára zo dňa 21.6.2012, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011, prílohou č. 1 k tejto zmluve, oznámením o postúpení pohľadávok zo dňa 27.12.2011, s podacím hárkom, výzvou k úhrade zo dňa 24.1.2012, pokusom o zmier zo dňa 20.2.2013, čiastočným späťvzatím žaloby a s ostatnými

ku spisu pripojenými dokladmi, pričom na základe takto vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový a právny záver.

7. Právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril so žalovanými dňa 26.1.2007 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej poskytol žalovaným úver vo výške 4.979,09 eur (150.000,- Sk). Žalovaní sa zaviazali vrátiť poskytnuté finančné prostriedky v 119 mesačných splátkach po 75,68 eur (2.280,- Sk). V zmluve bola dohodnutá pohyblivá úroková sadzba, v deň uzatvorenia úverovej zmluvy 12,60 % p.a.. RPMN bol dohodnuté na 14,93 %, s termínom splatnosti splátok vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci, termínom konečnej splatnosti dňa 20.12.2016. Právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011, pričom dňa 27.12.2011 túto skutočnosť oznámil aj žalovaným v 1. a v 2. rade. S poukazom na skutočnosť, že žalovaní boli v omeškaní so splácaním dlhu a tak porušili svoju zmluvnú povinnosť, žalobca im dňa 24.1.2012 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a touto cestou žiadal o okamžité uhradenie dlžnej čiastky.

8. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

9. Súd v intenciách uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/593/2016 zo dňa 8.11.2017 sa v prvom rade zaoberal skúmaním dostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si takýto hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 29.6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

10. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi žalovanými a právnym predchodcom žalobcu, t.j. Slovenskou sporiteľňou, a.s. vznikol dňa 26.1.2007 záväzkový vzťah uzatvorením zmluvy o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 4.979,09 eur (150.000,- Sk), ktorý mali žalovaní splácať v 119 pravidelných mesačných splátkach po 75,68 eur (2.280,- Sk). Právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011 postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobcu. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. To znamená, že na to, aby banka mohla postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi na tretiu osobu, sa musia kumulatívne splniť všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách, t.j. banka musí písomne vyzvať klienta na úhradu dlhu a klient musí byť nepretržite viac než 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči

banke. Ak čo i len jedna podmienka nie je splnená, postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt je neplatné. Podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie, je zakázané. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018. V danom prípade súd zistil, že právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky písomne nevyzval žalovaných na úhradu dlhu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Predmetnú skutočnosť potvrdil aj sám právny zástupca žalobcu na pojednávaní uskutočnenom dňa 6.6.2018. Žalobca v tomto smere teda neunesol dôkazné bremeno, nakoľko hodnoverne nepreukázal, že by došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Keďže v danom prípade nebola splnená vyššie uvedená zákonná podmienka v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011 je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca tak nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní.

11. Súd navyše je toho názoru, že spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené podmienky musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že úver s úrokmi z neho bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškaní. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) uvádza, že v odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Pokiaľ by došlo k výkladu, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní omeškania dlžníka len s niektorými splátkami, musel by súd dospieť k záveru, že banka môže postúpiť „živý úver“ na akýkoľvek nebankový subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska. Uvedené by však bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Uvedené konanie banky by viedlo k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, t.j. žalovaných. V danom prípade z obsahu spisu je zrejmé, že právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky neukončil záväzkovoprávny vzťah uzatvorený medzi ním na jednej strane a žalovanými na strane druhej, nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, zmluvu nevypovedal, ani od nej neodstúpil. V priebehu konania ani žalobca nepredložil žiadne také doklady, ktoré by preukázali ukončenie zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu. Nepochybne tak ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver, keď k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti pristúpil až samotný žalobca a to až po postúpení pohľadávky. Preto súd je toho názoru, že právny predchodca žalobcu postupoval v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011 pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, a to navyše bez predchádzajúcej písomnej výzvy žalovaným.

12. Súd poznamenáva, že ani relevantné oznámenie právneho predchodcu žalobcu žalovaným o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2011 nezakladá aktívnu legitimáciu žalobcu, nakoľko zákon o bankách je *lex specialis* vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Súd má za to, že pre platné postúpenie pohľadávky zo strany banky ako postupcu musia byť splnené okrem všeobecných podmienok uvedených v § 524 Občianskeho zákonníka aj podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách.

13. Podľa § 92 ods. 8 druhej a tretej vety zákona o bankách, banka nemôže uplatniť právo postúpenia pohľadávky voči klientovi, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. To neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. V zmysle predmetného ustanovenia, ak by klient bol v omeškaní so splnením čo len sčasti toho istého peňažného záväzku dlhšie ako jeden rok, banka by mohla postúpiť pohľadávku nebankovému subjektu aj v takom prípade ak by klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradil. Súd však má za to, že banka aj toto svoje právo by mohla využiť jedine v takom prípade, ak by sa najprv splnili podmienky uvedené v prvej vete § 92 ods. 8 zákona o bankách. To znamená, že banka v prípade omeškania dlžníka dlhšie ako jeden rok, by mohla využiť svoje právo postúpenia pohľadávky napriek úhrade omeškaného peňažného záväzku klientom, len v takom prípade, ak by predtým v zmysle § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách písomne vyzvala klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol v omeškaní. Súd má za to, že časť úpravy

zákona o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých je možné postúpiť pohľadávku. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018. Súd teda má za to, že aj keď žalovaní v 1. a v 2. rade boli v omeškaní 1212 dní, nenastala skutková veta zakotvená v § 92 ods. 8 tretej vety zákona o bankách, pretože právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky písomne nevyzval žalovaných na úhradu dlhu.

14. Súd na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že žalobe z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je možné vyhovieť a rozhodol tak, ako to je uvedené v prvej výrokovej vete tohto rozsudku. V súvislosti so záverom súdu o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní súd poukazuje na judikatúru slovenských súdov, a to na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/132/2016 zo dňa 27.4.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/172/2017 zo dňa 8.2.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/257/2016 zo dňa 25.1.2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/581/2016 zo dňa 28.9.2017.

15. Súd na záver poznamenáva, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu o tom, že zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách sa nemá použiť v prejednávanej veci, nakoľko zmluvná úprava banky a žalovaných obsiahnutá v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok upravuje oprávnenie banky postúpiť pohľadávku, a to odchyľne od zákonnej úpravy. Súd je toho názoru, že dojednanie vo Všeobecných obchodných podmienkach banky obchádza zákon a zhoršuje postavenie spotrebiteľa, t.j. žalovaných. Zákonným ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky s cieľom umožniť dlžníkovi porušujúcemu zmluvné podmienky úveru v primeranom čase vykonať nápravu a zotrvať vo vzťahu s bankou. Preto súd má za to, že zmluvné dojednanie obsiahnuté vo Všeobecných obchodných podmienkach je v neprospech spotrebiteľa a banka bez ohľadu na toto zmluvné dojednanie pri postúpení pohľadávky je povinná dodržať zákonom ustanovené podmienky. Súd konštatuje, že bez splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách k postúpeniu pohľadávky nesmie prísť.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaní boli v konaní úspešní v celom rozsahu, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže však žalovaným preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že im náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku/uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.